

TKO SAM JA?

Kako izgraditi jasan identitet.

Mnogi ljudi se bore s time tko su i kakav je njihov pravi identitet. Zapravo, to je razlog zašto se toliko mladih ljudi pridružuje bandama ili upada u "pogrešno društvo", oni traže identitet. Iz tog razloga ljudi su učinili mnoge stvari koje možda čak i osobno mrze, ali potreba za prihvaćanjem i

želja da imaju mjesto gdje će pripadati su vrlo jake. Svatko je u jednom trenutku svog života postavio pitanje tko sam ja, odnosno gdje zapravo pripada. Zapravo, mnoštvo onih koji se izjašnjavaju kao kršćani bore se s osjećajem da su nekako nešto propustili i da nešto nije u redu s njima jer se ne osjećaju kao da se uklapaju ni u crkvu ni u ostatak svijeta. U ovom ćemo članku istražiti što Biblija kaže o tome tko smo mi u Kristu i kako prihvatiti taj novi identitet kako bismo mogli živjeti životom izobilja o kojem Biblija govori, a koji svatko od nas želi živjeti.

Početak našeg razumijevanja toga mora doći spoznajom odakle smo došli i gdje smo sada. Da bismo ovo razumjeli, moramo se vratiti skroz na početak. [Postanak 1,1](#) kaže: "U početku je Bog stvorio nebo i zemlju." Kakve to veze ima s onim što sam ja? Da biste znali tko ste, prvo morate znati odakle ste došli i što vas je dovelo do točke na kojoj ste sada. Biblija jasno uči da je Bog sve stvorio. Šestog dana Bog je stvorio čovjeka i dao mu ime. Taj prvi čovjek zvao se Adam,

a [Postanak 1,26a](#) kaže: "I Bog je rekao: "Načinimo čovjeka na sliku svoju, na našu priliku..." Bog je stvorio čovjeka na svoju sliku, ne da svi sličimo, nego da smo stvoreni trojstveno kao i Bog. Dobili smo tijelo, koje je naša fizička svijest, odnosno način na koji smo povezani sa svijetom oko nas. Dana nam je i duša, koja je naša svijest, naš intelekt, naša volja i naše emocije. Duša je način na koji znamo tko smo mi i kako da se odnosimo prema drugima. Treće, pri stvaranju smo dobili duh. Taj duh je naša svjesnost Boga i on je naša komunikacija s Bogom i Božja komunikacija s nama. Biblija kaže u [Postanku 2,7](#): "I GOSPOD Bog oblikovao je čovjeka od praha zemaljskog te mu udahnuo u nosnice dah života, i čovjek je postao živa duša." Bog je svojim dahom u nas unio život. Adam je tada, kao prvi čovjek, bio ono što bismo mogli nazvati glavom ljudske rase. Svi ljudi su njegovi potomci, on je naš pra – pra – pra - pradjed.

Biblija nam govori da su svi ljudi bili u Adamu. Kako je to moglo biti? Pa, pomisli na svog tatu: da se on nikada nije rodio, onda se ni ti ne bi rodio. Bila si u svom tati na taj način. Tako je i tvoje dijete u tebi, i njihova djeca, i sva ona djeca koja će doći poslije tebe. Zbog toga odluke koje donosimo utječu na sljedeće generacije.

Isto vrijedi i za Adama, ali budući da je on bio prvi čovjek, odluka koju je donio imala je utjecaja na cijeli ljudski rod. Odluka koju je donio bila je počiniti grijeh neposlušnosti prema Bogu. Bog im je rekao da ne jedu plodove određenog stabla u vrtu. Mogli su slobodno jesti sve ostalo, ali ne i s tog jednog stabla. Pročitajte treće poglavlje Postanka ako niste upoznati s izvještajem o tome što je Adam učinio. Bog je rekao Adamu što će biti posljedica, prije njegove odluke, i rekao mu je da će zasigurno umrijeti ako bude jeo s tog stabla.

Znamo prema Bibliji da su i Adam i Eva jeli s tog stabla, i da su umrli, ne fizički i ne u svojoj duši, nego su umrli duhovno. Zbog te duhovne smrti, morali su napustiti edenski vrt. Nisu više bili sposobni za zajedništvo s Bogom; onaj dio njih koji je mogao imati zajedništvo s Bogom, sada je bio mrtav. U toj jednoj odluci Adam je prestao imati tri živa dijela i sada je imao samo dva dijela koja će prenijeti djeci koja će doći nakon njega. Njegovo tijelo i njegova duša bili su sve što je ostalo, jer je njegov duh bio mrtav. To je ono što Biblija misli kada kaže u

[Rimljanima 5,12](#), "Zbog toga kao što je po jednom čovjeku grijeh ušao u svijet, i po grijehu smrt, tako je i smrt prešla na sve ljude, jer su svi sagriješili." Budući da smo bili u Adamu, kao što su buduća djeca u nama, onda je njegova duhovna odluka utjecala na sve nas.

To je razlog zašto je Bog u svom velikom milosrđu poslao Isusa Krista. Da nam podari priliku da ponovno postanemo ono što je Bog zamislio da budemo. Kako bismo ponovno mogli biti duhovno živi. Svi ljudi imaju želju biti duhovno živi i potrudit će se da se osjećaju živima, ali bez Boga koji je dao život od početka to je nemoguće. Tako je Isus došao na zemlju i uzeo obličje čovjeka, živio bezgrešnim životom i na križu uzeo naš dug za grijehe na sebe. Umro je za naš grijeh, baš kao što je Bog u vrtu odredio da je posljedica za grijeh smrt. Isus Krist je umro za nas, umjesto nas, bio je položen u grob za nas, i On je trijumfalno ustao iz groba za nas, da nam podari pobjedu nad smrću, paklom i grobom.

Ovo je ta prekrasna priča o spasenju: da je Krist umro za vas. Zbog Adamova grijeha, rođeni ste mrtvi, ali zbog Kristove žrtve, možete ponovno oživjeti. U [1. Korinćanima 15,21-22](#) stoji: "Budući da je po čovjeku došla smrt, po čovjeku dolazi i uskrsnuće od mrtvih. Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi oživjeti." Isus Krist je postao drugi i posljednji Adam; postao je glava svih onih koji su ga htjeli prihvatiti. Kao što je Adam glava onih koji su rođeni fizički, Isus je glava onih koji su rođeni duhovno. Svi se muškarci identificiraju s jednim od ovo dvoje. Rođenjem ste automatski poistovjećeni s Adamom, ali po izboru možete biti poistovjećeni s Kristom u vrijeme spasenja. Dakle, dok je čovjek izgubljen, on ima samo jednu točku identifikacije; jednom kada je čovjek spašen, sada ima dvije. On ima stari identitet, koji je bio u Adamu, i ima novi identitet, koji je sada u Kristu.

[1. Korinćanima 15](#) nastavlja nam to objašnjavati u stihovima 45-49, "Tako je i zapisano: "Prvi čovjek, Adam, postao je živa duša," posljednji Adam postao je duh koji oživljuje. Ipak nije najprije bilo duhovno, nego naravno; a poslije toga duhovno. Prvi je čovjek od zemlje, zemljan; drugi je čovjek Gospodin s neba. Kakav je zemljani, takvi su i zemljani; a kakav je nebeski, takvi su i nebeski. I kao

što smo nosili lik zemljanoga, nosit ćemo i lik nebeskoga.” Božja želja je da se prestanete poistovjećivati sa starim čovjekom, onim koji je bio u grijehu, i da se počnete poistovjećivati s novim čovjekom, onim koji je u Kristu. Tu mnogi kršćani imaju svoje poteškoće, u pronalaženju svog novog identiteta.

Zamislite da stojite između dva objekta.

S jedne strane je mrtav i truli leš, a s druge strane je Isus Krist. Vi stojite u sredini pokušavajući odlučiti s kim od ovo dvoje se želite poistovjetiti. U prošlosti su vas uvijek poistovjećivali s lešom, ali tada to niste znali. Zbog vašeg prošlog identiteta iznenađujuće vam je ugodno bilo biti poistovjećen s lešom. Sada kada ste spašeni, smatrate da je to odvratno i gadno, ali još uvijek vam ostaje utješno sjećanje. Leš predstavlja staru prirodu, tko ste bili prije spasenja. Biblija kaže u [Rimljanima 6,2](#) “Bože sačuvaj! Mi koji smo umrli grijehu, kako li ćemo još živjeti u njemu?”, opet u [Rimljanima 6,11](#), “Tako i vi smatrajte sebe doista mrtvima grijehu, a živima Bogu po Isusu Kristu, Gospodinu našem!” i opet u [Rimljanima 8,10](#), “A ako je Krist u vama, tijelo je mrtvo zbog grijeha, ali Duh je živ zbog pravednosti.” Vidite, Bog jasno daje do znanja da je stara grešna priroda mrtva.

Bog nam daje sjajan primjer za to u izvještaju o Izraelu koji je napustio Egipat. Sjećate se da su sinovi Izraelovi bila robovi u Egiptu 400 godina. Odrastali su identificirajući se kao robovi. To je jedini identitet koji su poznavali. Ponašali su se kao robovi, razmišljali su kao robovi i učili su svoju djecu da se ponašaju i razmišljaju kao robovi. Ali jednog dana je Bog poslao čovjeka po imenu Mojsije. Mojsije im je rekao da njihova svrha nije da budu robovi i da Bog za njih ima nešto mnogo bolje. Bog je htio da budu slobodni!

Bog je pripremio prekrasno mjesto za njih, Obećanu zemlju u kojoj teče med i mlijeko. Nisu mogli čekati, jer su u svojim srcima željeli biti slobodni. Bog im je pokazao svoju silnu moć poslavši deset pošasti na Egipćane, a zatim su Božjom snagom bili otposlani iz jedine zemlje koju su ikada poznavali. Slijedili su Mojsija kroz Crveno more i vjerovali su Božjim obećanjima. Zbog pošasti i uništenja Egipta, nisu se mogli vratiti; sada su bili obvezani. Čak i da su se htjeli vratiti, ne bi mogli, bili su na neki način mrtvi za Egipat.

Sinovi Izraelovi hodali su od Crvenog mora do rijeke Jordan, a Bog im je rekao, sada kada ste mi povjerovali i izašli iz Egipta, vrijeme je da mi povjerite još jedno. Prijeđite ovu rijeku Jordan i dopustite mi da upravljam vašim životom. Sinovi Izraelovi su bili uplašeni. Odlučili su poslati dvanaest uhoda preko rijeke da izvide i vide što mogu očekivati. Kad su se dvanaestorica uhoda vratila, dvojica su ispričala o velikom izobilju koje ih čeka i kako će se Bog pobrinuti za njih. Ostalih deset uhoda ispričalo je o divovima koje su vidjeli i kako misle da će biti teško živjeti tamo zbog neprijatelja s kojima će se suočiti. Bog je rekao sinovima Izraelovima da ne brinu o divovima te da ako mu vjeruju da će ih On otjerati te da oni sami to nećete morati učiniti. No, sinovi Izraelovi zbog svoje nevjere odlučili su ne prijeći rijeku.

Bog je bio razočaran njihovom odlukom i zbog odluke koju su donijeli proveli su 40 godina hodajući po pustinskom mjestu zvanom pustinja grijeha. Tek kada su svi pomrli, osim dvoje odraslih koji su bili živi onda kad su odlučivali da ne prijeđu rijeku, Jošua i Kaleb, dvije uhode koje su vidjele što Bog želi za njih, tek onda je sinovima Izraelovima konačno bilo dopušteno ući u Obećanu zemlju.

Slika koju vidimo kod sinova Izraelovih tijekom ovih 40 godina upravo je ono što vidimo u osobi koja još uvijek stoji između tog trilog leša, to jest onoga što su nekad bili, i obećanja radosti u Kristu.

Izrael je počeo razmišljati o tome kako im je dobro bilo u Egiptu: bilo je luka i češnjaka, imali su domove i hranu. Da, bili su robovi, njihovi tlačitelji tukli su ih i tjerali, ali nisu imali teret boravka u ovoj divljini. Vidite, oni su i dalje razmišljali kao robovi jer se nikada nisu u potpunosti predali cijelom Božjem planu. Oni su i dalje razmišljali kao robovi iako više nisu bili robovi. Kada kršćanin ima krizu identiteta, to je zato što još uvijek razmišlja kao rob, još uvijek razmišlja kao kad je bio poistovjećen s lešom grijeha. Zato [Rimljanima, poglavlje 6](#), kaže da se smatrate mrtvima grijehu. Riječ smatrati znači računati da je tako. Drugim riječima, morate promijeniti mišljenje o tome tko ste. Baš kao i sinovi Izraelovi, ako nastavite razmišljati kao rob, nikada nećete ispuniti Božja obećanja.

Rimljanima 12,1-2 kaže: "Zaklinjem vas stoga, braćo, milosrđem Božjim: prinesite svoja tijela na žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, kao svoje razumno bogoslužje. I ne suobličujte se ovomu svijetu, nego se preobrazujte obnavljanjem svoga uma da biste mogli ispitati što je volja Božja: što je dobro i ugodno i savršeno!"

Ovi stihovi govore izravno o srži stvari. Bog kaže da prije svega trebaš prinijeti svoje tijelo Bogu. Prestanite pokušavati odlučiti što je prihvatljivo činiti sa svojim tijelom i dopustite Bogu da to on odredi umjesto vas. Prestani govoriti da je to moje tijelo i radit ću što želim. Umjesto toga, prinesite svoje tijelo Bogu kao živu žrtvu, dopuštajući Bogu da s njim čini što god želi. Bog ovdje kaže da je to učiniti jedino razumno. Nije nerazumno da Bog traži od vas da to učinite, kao što nije bilo nerazumno da Bog traži od Izraela da prijeđe rijeku Jordan.

Drugi dio ovog odlomka ne bavi se tijelom, već dušom. Ta dva područja čine starog čovjeka. Duša koju pamтите sastoji se od intelekta, volje i emocija. Kada Biblija govori o umu u ovim stihovima, ne govori samo o vašem razmišljanju, već i o vašoj volji. Često kažemo: "Odlučio sam". To znači da je moja volja za nešto određena.

Bog želi da doneseš jednu odluku, a to je da ćeš ga slijediti, sve odluke nakon toga donose se samo u odnosu na ovu prvu odluku da slijediš Krista. Problem je u tome što su mnogi kršćani pogrešno vjerovali da mogu odlučiti žele li ili ne žele slijediti Krista u svakoj stvari koja se pojavi u životu. Bog kaže da trebamo donijeti samo jednu odluku: prijeći rijeku i ne vraćati se natrag. Vaša zbunjenost dolazi iz pokušaja da jednom nogom ostanete u pustinji, a drugom u Obećanoj zemlji, ali tako ne možete pregaziti rijeku Božje volje u svom životu. Ako želite živjeti pobjedonosnim kršćanskim životom, mora doći trenutak kada ćete pogledati taj truli leš koji je stara priroda i reći: "Vrijeme je da te pokopam. Neću se više poistovjećivati s tobom."

Isus je jednog dana otišao u Gadarenski kraj, i čim je izašao iz lađe susreo ga je manijak. Čovjek je živio u grobnicama među mrtvima; rezao se i često su ga vezivali lancima da ga obuzdaju. Poistovjetio se sa smrću i kada ga je Isus upitao za ime, odgovorio je: "Ime mi je Legija, jer nas je puno." Govorio je o

demonima koji su ga opsjednuli. Isusu nije rekao svoje pravo ime, samo identitet svog grijeha. To je ono što većina ljudi radi u naše vrijeme. Tko si ti? "Ja sam alkoholičar, ja sam ovisnik o drogama, ja sam kompulzivni proždrljivac". Vidite, davao i ovaj svijet žele da pronađete svoj identitet u svom grijehu. Čak su vam rekli da nikada ne možete biti ništa drugo. Jednom alkoholičar, zauvijek alkoholičar, to govore. Uvjetovani ste da razmišljate kao rob i morate naučiti razmišljati kao novi čovjek koji je slobodan u Kristu.

Bog nam daje još jednu sliku o tome kako je to kada se vratimo svojim starim načinima griješenja. Biblija kaže u [2. Petrovoj 2,22](#): "A dogodilo im se prema istinitoj izreci: "Pas se vratio na svoju bljuvotinu i oprana svinja valjanju u blatu." Zamislite kakvo gađenje osjećate kad vidite psa kako jede vlastitu bljuvotinu. To je ono što Bog osjeća kada vidi tebe, njegovo dijete, kako se vraćaš svojoj staroj grešnoj prirodi. Moramo shvatiti istinu da je stari čovjek mrtav, a i mi smo mrtvi tome (grijehu).

[Galaćanima 2,20](#) kaže: "S Kristom sam razapet; ipak živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni. A što sada živim u tijelu, živim po vjeri koja dolazi od Sina Božjega koji me je ljubio i dao sebe samoga za mene." Obratite pažnju na ono što Pavao kaže, "ja", to jest "stari ja", stari čovjek, "s Kristom sam (ja) razapet". Stari čovjek koji je bio mrtav u prijestupima i grijesima, bio je prikovan na križ u Kristovoj osobi. "Ipak (ja) živim" to je novi Ja, novi čovjek koji živi. Pavao je govorio da je stari čovjek mrtav i da se više ne poistovjećujem s njim, umjesto toga sada nalazim svoj identitet u Kristovom životu. Nisam ono što sam bio. Ja nisam onaj mrtvi truli leš grijeha i neću se više poistovjećivati s njim i njegovim djelima.

To ne znači da ću moći živjeti bezgrešnim životom, ali znači da grijeh neću učiniti kao znak prepoznavanja u svom životu. Umjesto toga, učinit ću Krista prepoznatljivim znakom svog života. Tajna mog novog života je da moj život nije moj, to je Kristov život u meni.

[Kološanima 3,1-3](#) kaže: "Ako ste dakle uskrsnuli s Kristom, tražite ono što je odozgo, gdje Krist sjedi zdesna Bogu. Priklanjajte se onome što je odozgo, ne onome što je na zemlji. Jer ste umrli i vaš je život skriven s Kristom u Bogu."

Moj život nije na ovoj zemlji i više nije u grijehu. Sada je u nebu i u Kristu. Sveukupnost ove promjene utječe na svaki aspekt mog života. To je upravo ono što Sveto pismo kaže u [2. Korinćanima 5,17](#), "Stoga, ako je tko u Kristu, novo je stvorenje; staro je nestalo, gle, sve je novo nastalo."

Dakle, koji je moj novi identitet?

Počinje kada znam da sam se promijenio, postao novo stvorenje. [Kološanima 1,12-14](#) kaže: "...dajući hvalu Ocu, koji nas je učinio dostojnim sudionicima baštine svetih u svjetlu. On nas je izbavio iz vlasti tame i prenio u kraljevstvo svojega ljubljenog Sina, u kome imamo otkupljenje, po njegovoj krvi, i oproštenje grijeha." Vidite, moje izbavljenje i preobrazba već su ostvareni u Kristu i sada sam prenesen u njegovo kraljevstvo i nazočnost. Riječ prenesen znači da me Bog sada vidi drugačije nego prije. Prije sam bio autsajder, izgubljen čovjek pod osudom grijeha i vezan za pakao. Sada se moj položaj promijenio, sada sam njegovo dijete, stanovnik njegovog kraljevstva i stanovnik neba kad umrem.

Ispitajmo neke od ovih aspekata našeg novog identiteta.

Sada sam Božje dijete. [Ivan 1,12](#) kaže: "A svima koji su ga prihvatili, njima je dao moć da postanu sinovi Božji: onima koji vjeruju u ime njegovo;"

Kad ste prihvatili Krista, postali ste član nove obitelji. Više nisi samo član grešne Adamove obitelji, sada si usvojen (posinjen) u Božju obitelj. [Rimljanima 8,15](#) kaže: "Jer niste ponovo primili duha ropstva da se bojite, nego ste primili Duha posinjenja, po kojem uzvikujemo: "Abba, Oče!"

Onog časa kad ste bili spašeni, vaše usvajanje u Božju obitelj dalo vam je novog Oca i novi identitet.

U [Galaćanima 4,4-7](#) Pavao to objašnjava govoreći: "Ali kad je došla punina vremena, poslao je Bog svoga Sina, rođenog od žene, postavljenog pod Zakon, da bi otkupio one pod Zakonom, kako bismo primili posinjenje. A zato što ste sinovi, poslao je Bog u vaša srca Duha Sina svojega koji viče: "Abba, Oče!" Stoga nisi više sluga, nego sin, a ako si sin, onda si i baštinik Božji po Kristu."

Kao sin Božji primio si narav svog novog oca. U [2. Petrovoj 1,4](#) kaže: "... po kojima su nam darovana vrlo velika i dragocjena obećanja, da po njima postanete sudionici božanske naravi jer ste umakli pokvarenosti koja je u svijetu zbog požude."

Ova božanska priroda našeg nebeskog Oca znači da imamo sposobnost živjeti ovaj novi život koji imamo. Kao njegovo dijete, mi smo poput njega. Kao što beba ne pokazuje odmah sve karakteristike svog zemaljskog oca, tako ni mi ne pokazujemo odmah sve Božje karakteristike, ali kako rastemo u Kristu postajemo sve sličniji njemu.

Kao Božje dijete, kada griješimo, Bog će nas disciplinirati, baš kao što bi to učinio otac pun ljubavi, ali ćemo i dalje biti njegovo dijete. On nam daje bezuvjetnu ljubav i prihvaćanje kao svom djetetu.

U [Hebrejima 12,6](#) stoji: "Jer koga Gospod ljubi, toga i odgaja kažnjavanjem; i šiba svakog sina kojega prihvaća." Nezrelost djeteta usredotočuje se na ovdje spomenuti način discipliniranja, ali zreliji pogled na to u tome vidi velike blagoslove.

Prvo, činjenica da nas Bog disciplinira pokazuje njegovu ljubav prema nama. Kaže ovdje da koga Gospodin ljubi, Bog nas ne disciplinira iz mržnje ili ljutnje, već samo iz ljubavi prema nama.

Drugo, u ovom stihu vidimo da je svrha Božjeg discipliniranja vratiti nas u ispravan odnos s njim kako bismo mogli iskusiti puninu njegove ljubavi prema nama. On čezne da nas utješi kada se pokajemo i vratimo mu se. Vidim dakle da moj novi identitet počinje u činjenici da sam njegovo dijete.

Drugi aspekt ovog identiteta također je povezan s ovim, a to je da sam, budući da sam Božje dijete, subaštinik svega što je Božje zajedno s Isusom Kristom. Ne moram više živjeti sa stavom "jadan ja", jer je moj Otac bogat. Sve što On posjeduje sada je i moje dok mi je to potrebno. On je obećao da će mi podariti sve što trebam.

[Psalam 50,10](#) kaže: "Jer moja je svaka šumska životinja i stoka na tisuću brda." Novi zavjet dalje kaže u [Filipljanima 4,19](#), "A Bog moj ispunit će svaku vašu potrebu prema bogatstvu svojemu, u slavi, po Kristu Isusu."

Kakva divna misao znati da se moj nebeski Otac brine za mene. Ne trebam se bojati, niti brinuti. Ne trebam se vraćati na stare načine da bi bio namiren jer sve imam u Kristu. Pavao je rekao u [Filipljanima 4,18](#), "A imam svega i obilujem. Zasićen sam pošto sam od Epafrodita primio ono od vas, slatki miris, žrtvu prihvatljivu, ugodnu Bogu." Bog je koristio ljude da se pobrinu za Pavlove potrebe, ali Pavao je znao da je Bog taj koji to osigurava.

Postoje mnoge stvari koje bismo mogli promatrati kao dio našeg novog identiteta, ali ovdje ćemo pogledati samo još jednu, koja se nalazi u [Otkrivenju 1,5-6](#) koji kaže: "... i od Isusa Krista, koji je vjerni Svjedok, Prvorođenac od mrtvih i Knez kraljeva zemaljskih. Njemu koji nas je ljubio i svojom nas krvlju oprao od grijeha naših te nas učinio kraljevima i svećenicima Bogu i Ocu svojemu: njemu slava i vlast uvijek i zauvijek! Amen."

Ovaj aspekt našeg novog identiteta je da nam je Bog dao novu ulogu unutar svog Kraljevstva. Prije nego što smo bili spašeni, služili smo samo sebi. Bili smo usredotočeni na sebe i naši su životi bili neproduktivni za bilo što od vječnih vrijednosti. Sada smo dobili posao koji trebamo obaviti. Dobili smo ne samo to da smo prihvaćeni u Božje kraljevstvo nego i položaj službe u Božjem kraljevstvu. "Niste samo dobrodošli", kaže Bog, "učinio sam vas da vladate i kraljujete sa mnom, i da mi služite u službi za mene."

Jedan od razloga zašto mnogi ne prihvaćaju u potpunosti svoj novi identitet je taj što nisu shvatili veliku čast položaja koji im je Bog dao.

Umjesto toga nastavljaju razmišljati kao robovi kakvi su prije bili, a ne kao kraljevi kakvi su sada postali u Kristu. Rastrgani su između toga da budu ili kraljevi ili siromasi. Možete reći: "Ako sam ja kralj, gdje je moja kruna? Gdje je moje kraljevstvo i gdje su moje sluge?" Odgovor je da si ti kralj zajedno s Kristom, ne u svom vlastitom kraljevstvu, već unutar njegovog Kraljevstva. To je njegova kruna, ali na nebu će ti On dati krunu koju ćeš nositi. To je njegovo Kraljevstvo, ali je On odlučio podijeliti s vama radost vladanja i kraljevanja s zajedno s njim.

Prikupljamo nagrade koje ćemo dobiti na nebu svojom sadašnjom službom. Kao što je Isus bio sluga na ovoj zemlji, ali je Kralj nad kraljevima u Nebu, tako smo i mi njegove sluge dok smo ovdje na zemlji, ali u Nebu ćemo biti kraljevi nad kojima će On vladati. Bog vam je dao priliku da živite životom koji ima vječnu vrijednost, a ne životom koji ima vječnu osudu.

Kako onda prihvatiti ovaj novi život?

Ako se sjećate našeg primjera od ranije, s jedne strane vam je pokvareni smrdljivi leš, a s druge strane je Isus Krist. Kako ćemo pokopati starog čovjeka i

učiniti da naše životno iskustvo odgovara našem položaju u Kristu? Kako živjeti Kristu, a umrijeti grijehu?

Odgovor na to je lakši nego što mislite, a nalazi se u konceptu [2. Korinćanima 5,7](#), "Jer po vjeri hodimo, a ne po gledanju." Problem s našim hodom do ove točke je da pokušavamo živjeti novi život na isti način na koji smo živjeli stari život. Starim životom dominirala su naša osjetila: one stvari koje smo mogli vidjeti, čuti, omirisati, dodirnuti i okusiti. Naš novi život treba živjeti vjerom, a ne tjelesnim osjetilima. Sjetite se što je pisalo u Galaćanima 2,20: "S Kristom sam razapet; ipak živim, ali ne više ja, nego Krist živi u meni. A što sada živim u tijelu, živim po vjeri koja dolazi od Sina Božjega koji me je ljubio i dao sebe samoga za mene." Vidite, mi smo u tijelu, ali trebamo živjeti po vjeri.

Ovo nije nešto mistično. Živjeti po vjeri jednostavno znači odgovoriti na život s Božje točke gledišta, jednostavno prihvatiti Boga zajedno s njegovom Riječju i djelovati u skladu s njom.

Netko bi se mogao zapitati, pa što je s iskustvima koja sam već imao? Vjerojatno ste pokušali živjeti po vjeri pa ste pali i izgubili nadu u to. Život po vjeri može se usporediti s malom djecom koji uče voziti bicikl. Krenu i padnu, dobiju ogrebotine i modrice, a mogu čak i malo prokrvariti, ali se vraćaju na bicikl i pokušavaju iznova i iznova, ne zato što su to već radili, već zato što im je rečeno da to mogu, a vidjeli su i druge kako to rade. Njihovo iskustvo nije ono što donosi promjenu: to je njihovo uvjerenje. Kontinuiranim djelovanjem u skladu sa svojim vjerovanjima, njihovo iskustvo konačno se počinje podudarati s njihovom vjerom.

U svojoj knjizi "Normalni kršćanski život", Watchman Nee daje sljedeću ilustraciju: "Vjerojatno znate ilustraciju kako Činjenica, Vjera i Iskustvo hodaju po vrhu zida. Činjenica je postojano hodala dalje, ne okrećući se ni desno ni lijevo i nikad se nije osvrnula. Vjera ju je slijedila, i sve je išlo dobro dokle god je držala

pogled usredotočen na Činjenicu; ali čim se zabrinula za Iskustvo i okrenula se da vidi kako njemu ide, izgubila je ravnotežu i pala je sa zida, a zatim je i jedno staro Iskustvo palo je za njim."

Vidite, pitanje života po vjeri može se sažeti u ideju da držimo oči na Božjoj riječi umjesto na okolnostima u kojima se nalazimo. Dok se suočavamo s odlukama u našem životu, vjera pita: "Što mi Bog u svojoj Riječi pokazuje da trebam učiniti?", dok tijelo kaže "Što to ja moram shvatiti?" Izreke 3:5-6 kažu: "Pouzdam se u GOSPODA svim srcem svojim i ne oslanjaj se na svoj vlastiti razum. Na svim svojim putevima priznavaj ga, i on će upravljati stazama tvojim." Tijelo želi vidjeti i osjetiti da bi onda znalo kako odgovoriti. Vjera odgovara onako kako Biblija poučava čak i kada to tijelu nema smisla.

Živimo u vremenu kada ljudi djeluju gotovo isključivo na temelju svojih osjećaja.

Osjećaji će vas prevariti jer se osjećaji obično temelje na našem prošlom načinu razmišljanja i uvježbavanja, koji je bio po tijelu. Vaši osjećaji su rezultat vaše prošlosti, koja je bila u smrti. Sada trebate djelovati prema Božjim osjećajima. Kad vas netko uvrijedi, trebate mu oprostiti, čak i kada se tako ne osjećate. Kada činite krivo, morate se pokajati i činiti dobro čak i kada se tako ne osjećate. Vidite da naši životi sada funkcioniraju po vjeri, a naše osjećaje treba ostaviti po strani. To ne znači da osjećaji nestaju. To znači da odlučujemo ne djelovati prema njima na isti način kao što smo činili kad smo bili identificirani sa starim čovjekom.

Biblija to ilustrira na mnogo načina. Razmotrimo Abrahama, oca vjere. Bog mu je rekao da ide u zemlju koju nikada nije vidio. Nije ni znao gdje se nalazi! Pogledajte što mu je Bog rekao u [Postanku 12,1](#) "A GOSPOD je rekao Abram: "Idi iz zemlje svoje i iz roda svoga i iz doma oca svoga, u zemlju koju ću ti pokazati." Zapazite kraj ovog stiha, "u zemlju koju ću ti pokazati."

Abraham nije dobio kartu, niti GPS koordinate, samo upute da krene. Tijelo bi reklo: "Ne mogu to učiniti", ali vjera je rekla: "Slušaj Boga!" Biblija kaže u [Rimljanima 4,3](#): "Jer što Pismo govori? Povjerovao je Abraham Bogu i to mu se uračunalo kao pravednost."

Znamo da Abraham nije imao nikakvog iskustva s ovim novim pothvatom, ali je zadržao svoj pogled na Božjim obećanjima, i uz vjeru, njegovo iskustvo se konačno poklopilo s njegovim položajem kod Boga. Hod po vjeri učinio je promjenu u njegovom životu.

Kako bi naše iskustvo odgovaralo našem položaju, mnogo puta moramo potvrditi svoj stav umjesto svojih osjećaja. Vaše će tijelo uvijek htjeti ići protiv vašeg duha i dovodit će u pitanje mudrost življenja po vjeri. U ovoj točki morate potvrditi svoj biblijski identitet. Možete se moliti, na primjer, "Hvala ti, Oče, što sam s tobom razapet na križu ([Rimljanima 6,6](#)). Znam da u meni ne živi više taj stari čovjek, nego ti živiš u meni kao moj novi život ([Galaćanima 2,20](#)). Znam da si ti taj koji si me posvetio u ovome ([1. Korinćanima 1,30](#)), i ja se pouzdajem u tebe kao u svoju pravednost. ([1. Korinćanima 1,30](#))."

Kada u vašem srcu postoji optužba da ste još uvijek isti kao što ste nekad bili, morate svoje duhovne oči usmjeriti na biblijske činjenice i položiti pravo na svoj novi identitet u Kristu. Neće biti lako i još uvijek ćete imati vremena borbe i problema dok budete učili hodati u svom novom identitetu u Kristu. Ali kako budete učili istinski hodati po vjeri, vaše će iskustvo početi potvrđivati da je stari čovjek doista mrtav, a da je novi čovjek život i mir u Gospodinu Isusu Kristu.

Mnogi ljudi koji dožive smrt bliske voljene osobe, poput supružnika ili djeteta, vrlo teško prolaze kroz proces tugovanja.

Mnogi od njih drže neke stvari blizu sebe koje su stalni podsjetnici na njihove voljene. Neki čuvaju telefonske poruke i magnetofonske snimke koje stalno

puštaju samo kako bi čuli glas preminulih. Biblija kaže kada je umrla Abrahamova žena Sara, on ju je odlučio pokopati tamo gdje joj neće vidjeti grob. Normalno je tugovati zbog smrti voljene osobe, ali da bismo prošli kroz proces tugovanja, mrtve moramo odmaknuti od nas.

Mnogi kršćani ne mogu živjeti pobjedničkim životom u Kristu jer nikad nisu pokopali starog mrtvog čovjeka izvan dosega svojih očiju. Čuvaju sve slike i uspomene na sebe kako bi ih na to podsjećali. Ako doista želite prigrлити svoj novi identitet u Kristu, trebate konačno sahraniti starog čovjeka iz vidokrug: oslobodite se uspomena koje ste cijelo ovo vrijeme štili i okružite se životom umjesto smrću.

Nemojte se zabrinjavati glede onoga što će drugi reći.

Oni ionako neće razumjeti jer se i dalje poistovjećuju sa smrću umjesto sa životom. [1. Petrova 4,1-4](#) kaže: "Budući da je Krist za nas trpio u tijelu, i vi se istom misli naoružajte, jer tko je u tijelu trpio, prestao je s grijehom, da vrijeme koje mu je preostalo u tijelu proživi ne više po ljudskim požudama, nego po volji Božjoj. Jer nam je bilo dovoljno što smo proteklo vrijeme svoga života proveli izvršavajući volju Pogana, kad smo hodili u razvratnostima, požudama, pijančevanjima, pijankama, bančenjima i bezakoničkim idolopoklonstvima. Zato smatraju čudnim što vi ne trčite s njima u tu istu bujicu raskalašenosti pa vas pogrđuju."

Vaš identitet se više ne nalazi u grijesima prošlosti, niti se nalazi u mišljenjima drugih. Nalazi se u životu Isusa Krista koji živi u vama. Jednom kada počnete živjeti u ovoj istini, vaše će iskustvo doista odgovarati vašem položaju i pronaći ćete svoj pravi identitet u Kristu, postajući osoba kakvom vas On već vidi.